

Dosarul nr. 1-1656/2017

12-1-75892-

13112017

S E N T I N Ţ Ă În numele Legii

01 iulie 2024

mun.

Chişinău

Judecătoria Chişinău (*sediul Centru*)

Instanţa compusă din:

Preşedinte de şedinţă,

Judecător

Grefieri

Victor Sîrbu

Jana Rusnac, Sandu Pantaz, Lilia Taşlic,
Elena Negru, Valeria Căinăreanu

Cu participarea:

Acuzatorilor de stat, procurorilor

Părţii vătămate

Apărătorului părţii vătămate

Inculpaţilor

Apărătorului inculpaţilor

Roman Recean, Alexandru Chiriţa

Ilie Mocanu

*****, *****

Oleg Spînu

a examinat în şedinţă de judecată publică, cauza penală privind învinuirea lui:

*****, născut la *****, originar din r-nul
*****, s. ***** domiciliat în mun. Chişinău, str.
*****, moldovean, studii superioare, divorţat, 2
copii la întreţinere, supus militar, cetăţean al
Republicii Moldova fără antecedente penale,
învinuit de săvârşirea infracţiunilor prevăzute de
art. 27, 190 alin. (5) şi art. 361 alin. (2) lit. b) din
Codul penal, *şi a lui*

*****, născută la *****, originară din r-
nul *****, s. *****, domiciliată în mun.
Chişinău, str. *****, moldoveancă, studii
superioare, divorţată, nesupusă militar, cetăţeană
a Republicii Moldova, fără antecedente penale,
învinuită de săvârşirea infracţiunilor prevăzute
de art. 27, 190 alin. (5) şi art. 361 alin. (2) lit. b)
din Codul penal,

Termenul de examinare a cauzei: 13.11.2017 - 01.07.2024.

Pe baza probelor administrate în cadrul cercetării judecătoreşti, instanţa de judecată,

A C O N S T A T A T :

*****, se învinuiește că, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu *****, urmărind scopul confecționării, deținerii și folosirii documentelor oficiale false, la 05.06.2008 s-au prezentat la biroul notarului privat ***** de pe str. ***** din mun. Chișinău, unde au autentificat o declarație falsă din numele cet. *****, potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său *****, de a da în ipotecă apartamentul ***** de pe str. ***** din mun. Chișinău, care aparținea cu drept de proprietate comună în devălmășie ei și soțului, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, iar prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, s-a constatat, că inscripțiile manuscrise „*****” și semnătura din numele ei din declarația din 05.06.2008 n-au fost executate de *****, ci, probabil, de către ***** Ulterior, tot el și *****a 18.02.2009, au prezentat declarația notarială falsificată din 05.06.2008 din numele cet. ***** la filiala nr. *****a BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA, cu sediul mun. Chișinău, bd. *****, în temeiul căreia *****a obținut un credit de 380 000 lei, garantând executarea obligațiunii prin încheierea și semnarea la aceeași dată, din numele cet. ***** a unui contract de fidejusiune cu nr. ***** cu instituția bancară, iar prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, s-a constatat, că inscripțiile manuscrise „*****” și semnătura din numele ei din contractul de fidejusiune nr. ***** n-au fost executate de *****, ci, probabil, de re *****

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui ***** au fost calificate în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: Confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, săvârșite de două persoane.

Tot el, *****, se învinuiește că, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu ***** acționând intenționat și urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane prin înșelăciune, prin obligarea achitării unui credit de către cet. ***** și în consecință deposedarea acesteia de cota sa parte din apartamentul *****, de pe str. ***** din mun. Chișinău, care aparținea cu drept de proprietate comună în devălmășie lui și cet. *****, după ce au confecționat o declarație falsă din numele cet. *****, autentificată notarial la 05.06.2008 de către notarul ***** fapt confirmat prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, declarație potrivit căreia cet. ***** ar fi dat acordul soțului de a da în ipotecă și a garanta executarea oricăror obligațiuni stabilite de acesta în privința imobilului indicat supra, au obținut la 18.02.2009 de la BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA un credit în sumă de 380 000 lei în baza contractului nr. ***** prezentând declarația falsificată din numele cet. ***** la filiala nr. *****a BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA, cu sediul în mun. Chișinău, bd. *****, în baza căreia, la 18.02.2009 au încheiat un contract fals de fidejusiune nr. ***** din numele cet. *****, potrivit căruia, ultima a obținut calitatea de fidejutor, obligându-se față de creditor să execute integral obligația cet. ***** de a restitui creditul în sumă de 380 000 lei, iar în calitate de gaj a fost depus apartamentul *****, de pe str. ***** din mun. Chișinău, evaluat la același preț, ceea ce constituie proporții deosebit de mari. Ulterior, la 14.04.2014 BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA s-a adresat în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău cu cerere de chemare în judecată către *****, ***** și ***** prin care a solicitat

evacuarea, transmiterea silită a bunului gajat indicat supra, pentru ulterioara comercializare și stingere a datoriei cet. ***** față de instituția financiară. Din motive independente de voința infractorilor, intenția criminală îndreptată spre comiterea infracțiunii de escrocherie n-a fost dusă până la capăt și infracțiunea nu și-a produs efectul din cauze independente de voința infractorilor, deoarece soluționarea cererii de chemare în judecată indicate supra este în curs de desfășurare.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui ***** au fost calificate în baza art. 27, 190 alin. (5) Cod penal: Tentativă de escrocherie, adică tentativa de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită de două persoane, în proporții deosebit de mari.

*****, se învinuiește că, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu ***** urmărind scopul confecționării, deținerii și folosirii documentelor oficiale false, la 05.06.2008 s-au prezentat la biroul notarului privat ***** de pe str. ***** din mun. Chișinău, unde au autentificat o declarație falsă din numele cet. ***** , potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său ***** , de a da în ipotecă apartamentul ***** de pe str. ***** , din mun. Chișinău, care aparținea cu drept de proprietate comună în devălmășie ei și soțului, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, iar prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, s-a constatat, că inscripțiile manuscrise „*****” și semnătura din numele ei din declarația din 05.06.2008 n-au fost executate de ***** , ci, probabil, de către ***** Ulterior, tot ea și ***** , la 18.02.2009, au prezentat declarația notarială falsificată din 05.06.2008 din numele cet. ***** la filiala nr. ***** a BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA, cu sediul mun. Chișinău, bd. ***** , în temeiul căreia ***** a obținut un credit de 380 000 lei, garantând executarea obligațiunii prin încheierea și semnarea la aceeași dată, din numele cet. ***** a unui contract de fidejusiune cu nr. ***** cu instituția bancară, iar prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, s-a constatat, că inscripțiile manuscrise „*****” și semnătura din numele ei din contractul de fidejusiune nr. ***** n-au fost executate de ***** , ci, probabil, de re *****

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui ***** au fost calificate în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: Confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, săvârșite de două persoane.

Tot ea, ***** se învinuiește că, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu ***** , acționând intenționat și urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane prin înșelăciune, prin obligarea achitării unui credit de către cet. ***** și în consecință deposedarea acesteia de cota sa parte din apartamentul ***** , de pe str. ***** , din mun. Chișinău, care aparținea cu drept de proprietate comună în devălmășie lui și cet. ***** , după ce au confecționat o declarație falsă din numele cet. ***** , autentificată notarial la 05.06.2008 de către notarul ***** fapt confirmat prin raportul de expertiză ***** din 08.09.2015, declarație potrivit căreia cet. ***** ar fi dat acordul soțului de a da în ipotecă și a garanta executarea oricăror obligațiuni stabilite de acesta în privința imobilului indicat supra, au obținut la 18.02.2009 de la BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA un credit în sumă de 380 000 lei în baza contractului nr. ***** prezentând declarația falsificată din numele cet. ***** la filiala nr. ***** a BC „Mobiasbancă-Groupe Societe

Generale” SA, cu sediul în mun. Chișinău, bd. *****, în baza căreia, la 18.02.2009 au încheiat un contract fals de fidejusiune nr. ***** din numele cet. *****, potrivit căruia, ultima a obținut calitatea de fidejutor, obligându-se față de creditor să execute integral obligația cet. ***** de a restitui creditul în sumă de 380 000 lei, iar în calitate de gaj a fost depus apartamentul *****, de pe str. *****, din mun. Chișinău, evaluat la același preț, ceea ce constituie proporții deosebit de mari. Ulterior, la 14.04.2014 BC „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” SA s-a adresat în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău cu cerere de chemare în judecată către *****, *****și ***** prin care a solicitat evacuarea, transmiterea silită a bunului gajat indicat supra, pentru ulterioara comercializare și stingere a datoriei cet. ***** față de instituția financiară. Din motive independente de voința infractorilor, intenția criminală îndreptată spre comiterea infracțiunii de escrocherie n-a fost dusă până la capăt și infracțiunea nu și-a produs efectul din cauze independente de voința infractorilor, deoarece soluționarea cererii de chemare în judecată indicate supra este în curs de desfășurare.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui ***** au fost calificate în baza art. 27, 190 alin. (5) Cod penal: Tentativă de escrocherie, adică tentativa de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită de două persoane, în proporții deosebit de mari.

Inculpatul ***** *****, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, aproximativ în anul 2003, sora sa ***** a procurat apartamentul de pe strada *****, acesta a fost procurat din finanțele lui ***** de la cetățeană *****. La acel moment, el era în căsătorie cu *****. Doamna ***** avea careva probleme și a decis să întocmească toate actele necesare pe numele său. Ulterior, în apartamentul dat, împreună cu fosta soție *****, au locuit o perioadă îndelungată de timp, aproximativ 5-6 ani de zile. Careva probleme între el, ***** și ***** în această perioadă nu au apărut. Aproximativ în vara anului 2008, în luna iulie la întrebarea din partea lui ***** către dânsul, știind că apartamentul a fost procurat din finanțele lui ***** dar de facto aparține lui, aceasta a decis să ia un credit de la bancă și a solicitat acordul lor cu privire la darea declarațiilor într-o a fi gajat apartamentul la bancă, fiindcă documentele erau perfectate pe ei. Evident au fost de acord cu fosta soție cu privire la perfectarea documentelor date. Au plecat ulterior la notar pe strada ***** și au fost perfectate toate documentele fără careva întrebări, după care i-a transmis documentul lui ***** în aceeași zi la locul său de muncă. Peste o anumită perioadă, *****, fosta soție împreună cu dânsul și ***** au plecat la banca de unde ***** a solicitat creditul, pentru a perfectă toate documentele necesare.

La întrebările instanței, inculpatul ***** a declarat că, nu recunoaște vinovăția. Doamna ***** fără a da careva explicații a plecat cu copilul din apartamentul aflat pe strada *****. Au plecat împreună cu doamna ***** și ***** la bancă într-o a perfectă documentele solicitate. Nimeni nu a fost împotriva să semneze aceste acte. După ce ***** nu a achitat datoriile la bancă, ***** l-a telefonat și a spus că a primit careva scrisori cu privire la datoria acumulată la bancă și i-a spus că ***** trebuie să soluționeze această problemă. Careva litigii cu privire la partajarea averii cu fosta soție nu au avut.

La întrebările avocatului Spînu Oleg, inculpatul ***** a declarat că, el și fosta soție nu au restituit sume de bani la bancă. ***** locuiește în acest apartament de când a

procurat apartamentul până la momentul de față. De la procurarea apartamentului până în prezent nu a achitat serviciile comunale a apartamentul dat și nici alte cheltuieli suplimentare. Doamna ***** a plecat din apartamentul aflat pe strada ***** și doar ulterior aceasta a solicitat divorțul. De când au divorțat până în prezent, ***** nu a avut careva pretenții cu privire la partajarea averii, fiindcă nu au avut ce împărți. Din câte cunoaște ***** nu a avut careva pretenții cu privire la partajarea averii față de ***** El lucrează în cadrul M.A.I. Fosta soție nu avea un loc permanent de muncă, mai ales în perioada în care s-a aflat în concediu de maternitate. Domnul ***** cu doamna ***** se află în relații de rudenie.

La întrebările avocatului părții vătămate, ***** , inculpatul***** a declarat că, s-a căsătorit cu ***** în anul 2002, pe data de 22 septembrie și au făcut nuntă. De la nuntă au ieșit în pierdere din punct de vedere financiar. Până la procurarea apartamentului de pe strada ***** , sora sa *****a locuit la cămin, însă nu cunoaște dacă era în proprietate privată. În procesul de desfacerea căsătoriei, s-a prezentat la ședințele de judecată. Doamna ***** a plecat din apartament la sfârșitul anului 2008, după anul nou, din câte își aduce aminte. Nu erau împreună în această perioadă fiind era la serviciu. Acțiunea civilă de divorț în judecată a durat mai mult de un an de zile.

Inculpata *****, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, aproximativ în anul 2003 a procurat un apartament pe strada ***** de la doamna ***** contra sumei de 14.500 dolari. La acel moment, deoarece era în căsătorie cu soțul, a decis să scrie apartamentul pe numele fratelui său***** , care nu a fost împotriva. Ulterior, a notificat contractul de vânzare-cumpărare a imobilului la notar între domnul***** și ***** , însă banii i-a dat ea personal notarului, în avans. Aproximativ în anul 2008 a parvenit necesitatea de a lua un credit de la bancă, la care știind că este apartamentul său, s-a adresat la bancă după consultații pentru a afla condițiile de acordare a creditului. La bancă i-au spus că este necesar de lăsat un gaj la suma care dorea să ia credit. Știind că este apartamentul său, însă pe documente proprietarul legal era***** , a fost necesar acordul acestuia. A discutat ulterior cu fratele și soția sa – ***** , la care le-a spus că are nevoie de un credit de la bancă și a solicitat acordul acestora. Au discutat, le-a spus că este bunul său și nu au fost împotriva. A 2-a zi au fost la notar pe strada ***** , unde au întocmit actul pe care l-a folosit pentru a obține creditul. Ulterior a prezentat toate documentele la bancă, care i-a oferit creditul solicitat.

La întrebările instanței, inculpata *****a declarat că, nu se află în relații de rudenie sau ostile cu nimeni dintre cei prezenți. Nu recunoaște vinovăția. A fost la filiala Renașterii pe strada Moscovei a băncii, unde a mers cu domnul***** și doamna ***** . La perfectarea actelor fiecare au semnat documentele corespunzătoare. Au fost perfectate câte un act de ea și la fel ei câte unul, trei în total. Suma creditului nu depășea suma imobilului de pe strada ***** . Contractul de fidejusiune a fost semnat de toți participanții.

La întrebările adresate de către acuzatorul de stat, inculpata *****a declarat că, acțiunea civilă privind partajarea bunului nu a fost înaintată. În prezent proprietarul apartamentului legal este domnul***** .

La întrebările avocatului Spînu Oleg, inculpata *****a declarat că, a achitat inițial creditul, ulterior acesta a fost stopat, la moment a achitat creditul practic integral. Din ziua când a procurat apartamentul și până la moment locuiește în apartamentul de pe strada *****. Apartamentul în cauză este format din 2 odăi. Domnul***** a locuit cu soția sa în acest apartament până la un anumit moment, până ce au divorțat, deoarece aceștia aveau copii și aveau nevoie de loc de trai. Doamna ***** a plecat aproximativ în anul 2008-2009 din apartament. Careva pretenții cu privire la partajarea averii doamna ***** nu a avut, știind că apartamentul este de proprietatea sa. La fel între domnul***** și doamna ***** nu au fost careva litigii cu privire la partajarea averii.

La întrebările avocatului părții vătămate, ***** , inculpata *****a declarat că, doamna ***** a fost de acord să autentifice procura în anul 2008, în luna iunie-iulie. În această perioadă***** era în relații de familie cu doamna ***** , fără careva litigii aparente. Începând cu luna octombrie aceștia au început să aibă litigii în familie. Doamna ***** a plecat din apartament înainte de anul nou, în luna noiembrie aproximativ în anul 2008. Când doamna ***** a plecat în anul 2008 aceasta nu a înaintat cerere de divorț, aceasta a fost înaintată în luna martie aproximativ. Doamna ***** nu a plecat din apartament în luna mai. Doamna ***** a fost împreună cu soțul la notar unde au autentificat acordul și pe care i l-au prezentat ulterior ei. La bancă doamna ***** a plecat împreună cu ea și***** pentru perfectarea contractului de credit. La bancă s-a cerut un gaj, ea a discutat cu***** și ***** cu privire la punerea apartamentului în gaj și aceștia au fost de acord. În caz dacă nu va întoarce împrumutul la bancă, a fost necesară prezența doamnei ***** ca garant. Creditul l-a primit în anul 2009. A ajuns la un acord comun cu banca cu privire la întoarcerea datoriei cerută de aceasta. A achitat penalitatea și datoria la credit integral în anul curent, în luna martie. ***** nu a sunat-o cu privire la achitarea creditului față de bancă. La momentul primirii creditului, ea nu se afla în căsătorie. A divorțat aproximativ în luna martie anului 2004. Nu cunoaște motivul și nu are explicații cu privire la faptul de ce nu a trecut dreptul de proprietate a apartamentului pe ea. Când a plecat la bancă într-o întocmi contractul de credit, domnul***** și ***** nu erau în litigiu de divorț.

Partea vătămată *****, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, cu***** s-a căsătorit în anul 2002, cu care au conviețuit până în anul 2008. În anul 2013, a primit o scrisoare de la bancă, precum că este în calitate de fidejutor. Apelând la cumnatul său ***** , să îi explice, acesta a întrebat-o dacă a făcut careva acte. Cercetând cauza dată, a înștiințat-o că apartamentul 3 de pe str. ***** , ***** , a fost pus în gaj pentru un credit la filiala Mobiasbancă, pentru care au fost la notar unde a depus o declarație precum că fostul său soț,***** are dreptul la careva operațiuni. Apartamentul a fost procurat în timpul căsniciei din banii câștigați la nuntă, fapt ce poate fi confirmat de fostul său cumnat ***** . La notar și la bancă ea nu a fost prezentă pentru a semna careva acte pentru a-l împuternici pe fostul soț pentru a lua careva credite.

La întrebările instanței, partea vătămată ***** a declarat că, cunoaște în legătură cu ce cauză a fost invitată în cadrul ședinței. Cu participanții la proces nu se află în relații de rudenie. La contractarea creditului nu a fost prezent, nu i-a comunicat nimeni nimic

despre acest credit. Pentru prima dată de acest contract a aflat în anul 2013 printr-o scrisoare recomandată, unde i s-a comunicat că este în calitate de fidejutor.

La întrebările adresate de către acuzatorul de stat, partea vătămată ***** a declarat că, dosarul civil este suspendat din motiv că se află la expertiză. Nu este o hotărâre definitivă pe caz.

La întrebările adresate de către avocatului Spînu Ștefan, partea vătămată ***** a declarat că, arvuna a fost achitată de 500 dolari, suma totală fiind de aproximativ 14.000 dolari. *****nu a avut atribuție la achitarea apartamentului din câte cunoaște. La moment nu cunoaște cine locuiește în apartament, dar până la acest incident a locuit ea cu familia. În vara anului 2013 a primit scrisoarea de la bancă. A divorțat oficial în luna martie anul 2009, însă nu a cerut partajarea averii la acel moment. Semnătura sa a fost falsificată la notar și la bancă, acțiuni prin care a pierdut cota parte din apartament. Instanța va decide asupra pedepsei. A făcut cunoștință cu materialele cauzei și cu rapoartele de expertiză. Ea nu a fost la fața locului, obiecții față de raportul de expertiză și față de concluzii nu are. Banca a solicitat numirea unei expertize pe dosarul civil, nu cunoaște pentru ce dată a fost numită expertiza.

La întrebarea inculpatului***** , partea vătămată ***** a declarat că, nu cunoaște ce sumă s-a pus la nuntă de către oaspeți.

Martorul *****, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, cunoaște pe marginea cărei cauze penale a fost invitată. Din sală nu cunoaște pe nimeni, nu își aduce aminte. În relații de rudenie nu se află cu nimeni din sală.

La întrebările adresate de către acuzatorul de stat, martorul ***** a declarat că, semnătura de pe declarație îi aparține. Circumstanțele în care a fost întocmită declarația privind exprimarea acordului privind darea în ipotecă a imobilului nu își aduce aminte. Pe declarație semnează cel care solicită, adică *****. Se prezintă buletinul, se solicită acțiunile care se doresc a fi autentificate, iar ei pregătesc actul și-l prezintă pentru cunoștință. În caz că persoana nu are nimic de adăugat, persoana semnează actul ulterior îl semnează ea. Proiectul actului îl pregătește secretarul. Actul se semnează în prezența notarului, însă în cazul respectiv nu își aduce aminte. De regulă se semnează în prezența sa. Nu își aduce aminte cine a verificat identitatea persoanei. Solicitarea de a încheia un act este în formă verbală. Dacă s-a făcut actul, s-a semnat persoana. Ea persoanele nu le ține minte. Cazul dat nu îl ține minte, datorită faptului că a avut loc cu 10 ani în urmă. Expertizele s-au expus diferit, nu are ce concretiza în acest sens.

La întrebările avocatului ***** , martorul ***** a declarat că, s-au ridicat actele, au fost persoanele și au relatat despre acest caz. Nu își aduce aminte circumstanțele acestei cauze. Actele s-au ridicat în anul 2014. Avocatul său i-a comunicat despre a 2-a expertiză. Persoana vine exact cu întrebarea pe care o are. Este exclus ca ***** (*****) ***** să nu fi fost prezentă în oficiul notarului.

La întrebările avocatului Spînu Oleg, martorul ***** a declarat că, s-a referit la expertizele care au fost în cadrul dosarului civil. Cunoaște doar că expertizele sunt contradictorii. Persoana semnează în registrul actului notarial.

Martorul *****, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, domnul ***** a beneficiat de un credit la banca, la filiala *****unde ea lucra și de un

contract de ipoteca. Ulterior au plecat la notar și a fost pus în gaj un apartament. Toți clienții care beneficiază de credit, din câte cunoaște, după semnarea contractului de credit pleacă la notar care înregistrează contractul de ipotecă. Acest contract a fost semnat la notarul *****. Nu ține minte suma creditului și nu este la curent cu situația curentă a creditului.

La întrebările instanței, martorul *****a declarat că, cunoaște cauza în legătura cu care a fost invitată. Cu participanții la proces nu se află în relații de rudenie, nici ostile. Se cunoaște cu domnul ***** în legătură cu activitatea de serviciu. Declarațiile de la faza de urmărire penală le susține integral.

La întrebările adresate de către acuzatorul de stat, martorul *****a declarat că, la momentul semnării contractului de credit, trebuie să se prezinte persoana care beneficiază de credit, în fața unui colaborator al băncii. Semnează persoana care beneficiază de credit și ulterior directorul filialei care îl ștampilează. Apoi tot setul de documente, inclusiv contractul este prezentat la notar în baza cărora se perfectează contractul de ipotecă. Acestea sunt documentele de proprietate, buletinele proprietarilor, informația din raportul de evaluare privind prețurile pe piață al acestui imobil, extrasul de la OCT în original care le prezintă proprietarilor la notar. În baza acestor documente se perfectează un contract de ipotecă în care este stipulată suma creditului pe care o acordă banca, termenul creditului, ce se pune în gaj și valoarea gajului, care este egală cu suma prevăzută în contractul de credit. În contractul de ipotecă se stipulează cine sunt proprietarii acestui imobil care sunt prezenți la notar. Acest contract preventiv îl verifică ea pentru a nu fi ceva absențe, greșeli gramaticale și inclusiv îl citește domnului care a încheiat contractul. Îl informează că în baza documentelor prezentate este perfectat contractul de ipotecă. Apoi acest contract de ipotecă cu tot setul de documente este adus la cunoștință notarului după care domnul face cunoștință cu tot contractul. Ei semnează acest contract în fața notarului. Da, s-a prezentat la notarul *****. Din câte țin minte, domnul ***** era prezent la notarul *****.

La întrebările adresate de către avocatul Spînu Oleg, martorul *****a declarat că, referitor la actele prezentate de către domnul ***** și doamna ***** careva suspiciuni nu a avut, de aceasta a fost aprobat creditul. Setul prezentat de documente era complet. Setul de documente respectiv a avut careva modificări până la prezentarea la notar.

La întrebările avocatul părții vătămate, *****, martorul *****a declarat că, cu privire la contractul întocmit de către domnul ***** și Banca *****cu siguranță a semnat acest contract de credit. Setul de documente se pregătește de consilier, în baza unui proces verbal. Fiecare dosar se analizează în baza competenței sale, nu ține minte la ce nivel era contractul întocmit pe domnul *****. Nu ține minte dacă în afară de***** a mai fost cineva prezent. Nu ține minte dacă a fost încheiat un contract de fidejusiune la contractul dat. Contractul de fidejusiune se semnează la lucrătorul de credit care ulterior i-l prezintă ei. Pe cazul dat ține minte cu siguranță dacă domnul ***** a încheiat contractul dat de credit. Nu cunoaște dacă mai era cineva în afară de domnul ***** în momentul încheierii contractului de credit.

Martorul *****, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, a declarat instanței că, aproximativ în anul 2013 era proprietara apartamentul pe strada ***** ***** , *****

Deoarece avea rude la Botanica și dorea să se mute acolo, a scos apartamentul la vânzare pe ziarul Makler. În aceeași zi când a fost publicat anunțul, a fost telefonată de doamna *****, aceasta a rugat s-o accepte la vizitarea apartamentului, deoarece i-a zis că activează la o farmacie în același bloc. Din cât ține minte s-a deplasat să îi arate apartamentul și au convenit la vânzarea apartamentului cu suma de 14.000 dolari americani. În acel ziar a găsit apartamentul în care locuiește și astăzi, în aceeași zi după masă l-a vizualizat, i-a plăcut, și fiindcă proprietarul din apartamentul de la Botanica solicita arvona, a telefonat-o pe *****și a solicitat arvona la rândul ei în sumă de 500 dolari. Ea a acceptat și s-au întâlnit în aceeași seară pentru a primi și transmite arvona proprietarul apartamentului de la Botanica. În următoarele zile a pregătit setul de documente pentru a perfecta actul de vânzare-cumpărare. Au convenit să meargă la notarul pe strada *****, fiindcă acolo activa o cunoscută de a sa ca ajutor la notar. La notar rezultă că a văzut-o pe *****a 3-a oară, aceasta a venit cu domnul ***** și atunci i-au comunicat că procură apartamentul pentru ea, însă apartamentul va fi scris pe fratele său, fiindcă era în procedura de divorț cu soțul. Respectiv contractul de vânzare-cumpărare a fost perfectat pe numele ai ***** și nemijlocit a primit banii de la doamna *****în suma de 13.500 dolari.

La întrebările instanței, martorul ***** a declarat că, cunoaște cauza în legătura cu care a fost invitată. Cu participanții la proces nu se află în relații de rudenie, nici ostile. Cunoaște pe inculpații cu privire la înstrăinarea apartamentului pe numele lui *****.

La întrebările adresate de către acuzatorul de stat, martorul ***** a declarat că, nu ține minte cum se numea notarul la care au perfectat contractul de vânzare-cumpărare. Actele contractuale au fost semnate de către ea și domnul *****. La notar au fost prezenți și ***** și *****. Nu o cunoaște pe doamna *****. Înțelegerea cu privire la vânzarea apartamentului, cât și arvona au fost transmise nemijlocit de către doamna *****. Suma integrală a fost ulterior achitată de către doamna *****. Nu ține minte dacă în afară de inculpați mai era cineva în preajma biroului notarului. De atunci s-a întâlnit întâmplător cu doamna ***** în stradă, aproximativ 4-5 ani în urmă.

La întrebările adresate de către avocatul părții vătămate, *****, martorul ***** a declarat că, nu ține minte dacă în contractul de vânzare-cumpărare suma de 14.000 de dolari este notificată. Nu cunoaște dacă apartamentul a fost gajat.

În susținerea învinuirii, acuzatorul de stat a prezentat următoarele probe, cercetate în ședința de judecată:

- raport de expertiză grafoscopică *****din 08.09.2015, potrivit căruia inscripțiile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și inscripțiile manuscrite (semnăturile) „*****” din contractul de fidejusiune nr. *****” din 18.02.2009 - executat pe 3 file, probabil, au fost executate de către *****u. Inscripțiile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și inscripțiile manuscrite (semnăturile) „*****” din „Contractul de fidejusiune nr. *****” din 18.02.2009 - executate pe 3 file, nu au fost executate de ***** (*****). *****), dar de către o altă persoană. Inscripțiile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și inscripțiile manuscrite (semnăturile) „*****” din „Contractul de fidejusiune nr. *****”

din 18.02.2009 - executate pe 3 file, nu au fost executate de*****, dar de către o altă persoană. (f.d. 110-119, vol. I)

- proces-verbal de ridicare din 08.05.2014, potrivit căruia a fost ridicat de la *****, ofițerul Departamentului control permanent BC „Mobiasbancă” SA, contractul de fidejusiune nr. ***** din 18.02.2009 din numele cet. *****. (f.d. 37, vol. I)

- proces-verbal de ridicare din 12.12.2014, potrivit căruia a fost ridicat de la cet. *****, biroul notarial „*****”, „Declarația” ***** din 05.06.2008 dată de către ***** (f.d. 76-88, vol. I)

- corp delict – contract de fidejusiune nr. ***** din 18.02.2009, potrivit căruia ***** se obligă față de Bancă să execute integral obligațiile debitorului rezultate sau care vor rezulta din Contractul de credit până la suma maximă, care include restituirea sumei creditului acordat, achitarea dobânzii aferente, sancțiunile calculate pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiunilor contractuale, cheltuielile suportate de Bancă pentru urmărirea silită a datoriilor rezultate din contract precum și repararea prejudiciului cauzat și a cheltuielilor de judecată suportate de Bancă. (f.d. 38-40, 236, vol. I)

- corp delict – declarația ***** din 05.06.2008, potrivit căreia ***** având statut de coproprietar devălmaș al imobilului, situat pe str. *****, mun. Chișinău, care a fost dobândit în timpul căsătoriei cu titlu oneros, și-a exprimat acordul (consimțământul) față de soțul***** de a ipoteca imobilul indicat mai sus, inclusiv de a încheia contractul de ipotecă în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite de acesta (f.d. 18, 236, vol. I).

Cu referire la învinuirea adusă inculpaților în conformitate cu art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, instanța atestă următoarele.

În ședința de judecată din data de 15 octombrie 2021, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Alexandru Chirița, a prezentat ordonanța din 08 octombrie 2021 privind renunțarea parțială la învinuirea adusă inculpaților***** și *****în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii. (f.d. 156-160, vol. II)

În motivarea ordonanței, procurorul a indicat că, analizând probele cercetate în instanța de judecată a constatat că, faptele infracționale incriminate inculpați lor *****și***** încadrate conform art. art. 27, 190 alin. (5) nu întrunesc elementele infracțiunii din următoarele considerente: Tentativa implică efectuarea unor acte ce fac parte din latura obiectivă a infracțiunii începute, iar sub aspect subiectiv presupune caracterul intenționat al acestor acte. Sub aspect obiectiv, tentativa reprezintă, în primul rând, un început de executare a acțiunii îndreptate nemijlocit împotriva valorii sociale ocrotite de Codul penal. Făptuitorul, prin actele de executare, atentează la obiectul concret și creează pericolul real de a-i cauza o daună, iar în unele cazuri chiar îi cauzează o anumită daună. O altă trăsătură a aspectului obiectiv al tentativei constă în faptul că acțiunea a cărei executare a fost începută nu și-a produs efectul din cauze independente de voința făptuitorului. Cauzele independente de voința făptuitorului care împiedică producerea efectului în cazul tentativei sunt diverse. Ele se constituie din împrejurări apărute contrar voinței făptuitorului, care întrerup acțiunile și fac imposibilă continuarea

lor sau care înlătură producerea rezultatului. În funcție de gradul de realizare a tentativei, ea poate apărea în formă întreruptă (neconsumată) sau în formă consumată. Tentativa întreruptă (neconsumată) este atunci când acțiunea începută este întreruptă și nu mai poate fi continuată pentru a-și produce efectul din cauze independente de voința făptuitorului. Tentativa este consumată în cazul în care acțiunea a început și a fost dusă până la capăt, dar nu s-a produs rezultatul, el fiind înlăturat, din cauze ce nu depind de voința făptuitorului. De exemplu, constituie tentativă consumată fapta persoanei care nu a avut posibilitatea de a dispune de bunurile sustrase din punga victimei din cauză că a fost observată de victimă și de alte persoane și reținută îndată de ei. Conform literaturii de specialitate și a tezelor doctrinale componența de infracțiune a escrocheriei latura obiectivă se realizează prin două acțiuni a) acțiunea principală, care constă în: 1. a) dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane și b) acțiunea sau inacțiunea, adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; 2. urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; 3. legătura causală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile. A menționat procurorul că, în atare circumstanțe din probele acumulate la etapa de urmărire penală cât și cele cercetate și administrate în cadrul ședințelor de judecată nu rezultă că inculpații ***** Ig. sau ***** M. ar fi înșelat-o, indus-o în eroare sau ar fi abuzat de încrederea lui *****-***** T., or din declarațiile ultimei ea nu a semnat careva declarații și nici nu cunoștea până în anul 2013 de faptul că apartamentul a fost pus în gaj și ea este fidejutor la creditul primit de către ***** M. în anul 2009.

La fel, procurorul a indicat că, un alt element esențial este latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie care se realizează prin intenție directă și stabilirea scopului special de cupiditate, ori pe caz nu se probează sub nici o formă intenția inculpaților ***** Ig. sau ***** M. de a o deposeda pe partea vătămată ***** de cota s-a parte din apartamentul dobândit în timpul căsătoriei. Astfel, în cadrul audierii inculpărilor ***** Ig. sau ***** M. ultimii au declarat, că creditul a fost luat pentru ca ***** M. să-și deschidă o afacere - farmacie și nu au urmărit scopul deposedării părții vătămate de cota sa parte din apartament. Totodată, examinând materialele cauzei penale se atestă că la 12.12.2013 data depunerii plângerii la organele de drept de către reprezentantul victimei ***** avocatul Mocanii Ilie suma datoriei pe credit constituia 197702, 94 lei MDL dintre care penalitatea constituia 1917,66 lei, deci la datat depunerii plângerii băncii fiindu-i restituite 530884,06 lei cu 250000 lei mai mult decât suma împrumutată.

A menționat procurorul în ordonanța din 08.10.2021 că, în conformitate cu art. 19 alin. (3), coroborat cu art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului, învinuțului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea. În cauza respectivă, ce a fost deferită judecării, procurorul reprezentând învinuirea de sat a îndeplinit toate atribuțiile funcționale și a prezentat toate probele. Mai mult, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care

ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat, în circumstanțele descrise în actul de învinuire.

Potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. În corespundere cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală: „Toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedeele probatorii respective”.

Potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală: „Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”.

Potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală: „Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”.

În conformitate cu prevederile art. 320 alin. (5) Cod penal, „Dacă, în procesul judecării cauzei, ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, procurorul este obligat să renunțe parțial sau integral la învinuire. Renunțarea procurorului la învinuire se face prin ordonanță motivată și atrage adoptarea de către instanța de judecată a unei sentințe de achitare sau de încetare a procesului penal.”

De asemenea, s-a menționat că, reprezentând învinuirea de stat, procurorul se călăuzește de dispozițiile legii și de propria convingere bazată pe probele cercetate în ședința de judecată. Acuzatorul de stat, trebuie să susțină învinuirea în măsura în care este dovedită. Poziția acuzatorului nu trebuie să fie legată de concluziile indicate în rechizitoriu sau actului de învinuire. Orice poziție a procurorului trebuie să corespundă legii și să fie întemeiată. În caz contrar procurorul trebuie să renunțe la învinuire. În anumite situații procurorul este obligat să renunțe la acuzare de stat, în virtutea principiului autonomiei procesuale, or scopul procesului penal - este pedepsirea persoanei vinovate, și inadmisibilitatea tragerii la răspundere penală și condamnarea persoanei nevinovate. Procurorul poate renunța la învinuire nu numai în situația când probele, chiar și cele suplimentare, nu confirmă învinuirea, dar și atunci când probele nu sunt destule pentru a face concluzia despre comiterea infracțiunii de către inculpatul și vinovăției lui.

Astfel, conducându-se de prevederile art. 51 alin. (4), 53, 320 alin. (5) Cod de procedură penală, procurorul a dispus: Renunțarea parțială la învinuirea adusă inculpaților***** și ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) Cod penal, în cauza penală cauza penală***** (număr în instanța de judecată *****), deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Ascultând opiniile participanților la proces, analizând cumulul de probe prin prisma art. 101 din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinentei,

concludenții, veridicității și coroborării lor, instanța de judecată ajunge la concluzia că în privința inculpaților***** și *****urmează a fi pronunțată o sentință de achitare, pe motiv că acțiunile inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal.

Astfel, instanța de judecată menționează că potrivit art. 3 alin. (1) și (2) al Codului penal, nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni nici supus unei pedepse penale, decât în baza unei hotărâri a instanței de judecată și în strictă conformitate cu legea penală.

Interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale sunt interzise.

În conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) și (2) din Codul penal, întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societății, drepturile și libertățile acesteia. Legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului. Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

Totodată, prevederile art. 5 alin. (1) din Codul penal, stipulează că, persoanele care au săvârșit infracțiuni sunt egale în fața legii și sunt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

În continuare, instanța notează că, în conformitate cu art. 1 alin. (3) din Codul de procedură penală, organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.

Prin derivare de la principiul prezumției nevinovăției, prevăzut la art. 8 din Codul de procedură penală, instanța de judecată constată că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Conform art. 6 alin. (1) din Cod penal, persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Conform art. 99 alin. (2) din Codul de procedură penală, probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță.

Potrivit art.101 alin. (1) și (2) Cod procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

În același timp, se reține că, potrivit prevederilor art. 320 alin. (5) din Codul de procedură penală, dacă, în procesul judecării cauzei, ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, procurorul este obligat să renunțe parțial sau integral la învinuire. Renunțarea procurorului la învinuire se face prin ordonanță motivată și atrage adoptarea de către instanța de judecată a unei sentințe de achitare sau de încetare a procesului penal.

Articolul 325 alin. (1) al Codului de procedură penală prevede că, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Conform prevederilor art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu art. 385 Cod de procedură penală a RM, (1) La adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni; 5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită; 6) dacă există circumstanțe care atenuază sau agravează răspunderea inculpatului și care anume; 7) ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luând în considerare și recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; 8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; 9) tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii; 10) dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă; 11) dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă; 12) dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; 13) ce trebuie să se facă cu corpurile delictive; 14) cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; 15) dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului; 16) dacă în privința inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii urmează să fie aplicat tratament medical forțat de alcoolism sau narcomanie. (2) Dacă inculpatul este învinuit de săvârșirea mai multor infracțiuni, instanța soluționează chestiunile arătate în alin. (1) pct.1)-13) pentru fiecare infracțiune în parte. (3) Dacă de săvârșirea infracțiunii sunt învinuiți mai mulți inculpați, instanța soluționează chestiunile prevăzute în alin. (1) referitor la fiecare inculpat în parte.

Potrivit prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) al Codului de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, actul de acuzare prezintă un act central în procedura constituirii învinuirii persoanei ce urmează a exclude oricare dubii posibile asupra nevinovăției persoanei.

Concomitent, instanța de judecată reține că în corespundere cu art. 51 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, procurorul este persoana care, în limitele competenței

sale, exercită sau, după caz, conduce în numele statului urmărirea penală, reprezintă învinuirea în instanță, exercită sau, după caz, conduce și alte atribuții prevăzute de prezentul cod. Procurorul care participă la judecarea cauzei penale are funcție de acuzator de stat. În cursul judecării cauzei, procurorul reprezintă învinuirea în numele statului și prezintă în ședința de judecată probele acumulate de organul de urmărire penală.

Reprezentarea învinuirii în instanțele judecătorești constituie o atribuție constituțională de bază a procurorului. Această activitate urmează a fi desfășurată la un înalt nivel profesional, contribuind real și eficient la justa examinare a cauzelor penale, în scopul protejării persoanei, societății și statului de atentatele criminale, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie condamnată.

Procesul judiciar penal servește drept garanție pentru stabilirea adevărului, datorită principiului contradictorialității, adică al confruntării a două părți opuse prin polemică, argumente când fiecare circumstanță se examinează, iar fiecare probă se verifică atât prin prisma acuzării, cât și a apărării.

Reprezentând învinuirea de stat, procurorul se călăuzește de dispozițiile legii și de propria sa convingere bazată pe probele cercetate în ședința de judecată. Curtea Europeană a Drepturilor Omului în practica sa constantă reiterează că dimensiunea obligațiilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nici o obligație de rezultat care ar presupune că orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare.

Instanța de judecată reține că, în cadrul cercetării judecătorești în privința învinuirii inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, au fost analizate și cercetate integral, sub toate aspectele atât probele acuzării, cât și ale apărării, iar drept urmare procurorul în temeiul art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală a renunțat la învinuirea înaintată lui***** și *****în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, argumentând neîntrunirea elementelor infracțiunii incriminate.

Reieșind din contextul ordonanței de renunț parțial la învinuire din 08 octombrie 2021, procurorul invocă neîntrunirea elementelor laturii obiective și subiective a infracțiunilor incriminate lui***** și *****prevăzute la art. 27, 190 alin. (5) din Codul Penal.

În altă ordine de idei, instanța notează că, potrivit prevederilor art. 24 al Codului de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sunt separate și se efectuează de diferite organe și persoane. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe

ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

În corespundere cu cadrul legal enunțat supra, convingerea procurorului în privința vinovăției persoanei trebuie să se întemeieze pe rezultatele aprecierii probelor administrate în cauza penală, or procurorul este persoana care asigură punerea în aplicare inclusiv a principiului prezumției de nevinovăție. Aceasta înseamnă că procurorul nu este obligat să susțină învinuirea cu orice preț, ci numai în măsura în care, din probele existente la dosar și apoi din toate datele cu privire la faptă și făptuitor, descoperite sau confirmate în cursul cercetării judecătorești sau al dezbaterilor, se mențin temeiurile învinuirii. În acest sens, renunțarea procurorului la învinuire, înscrisă în alin. (5) art. 320 al Codului de procedură penală este pentru procuror o obligație, prin urmare, este una dintre atribuțiile sale.

În contextul în care nemijlocit procurorul invocă asupra neîntrunirii laturii obiective și a laturii subiective a infracțiunilor prevăzute de art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, imputate lui***** și *****prin ordonanța din 08.10.2021 renunțând la învinuirea înaintată în această parte, instanța de judecată nu are temei de a parcurge la analiza complexă a probatoriului cercetat în ședința de judecată și a se expune asupra acestora, or, în speță lipsește acuzația, în calitatea sa de condiție sine qua non a răspunderii penale.

De asemenea, se impune a fi specificat că, procurorul este liber să prezinte în instanță concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ținând seama de probele administrate în cauză, or instanța de judecată nu poate să intervină în poziția acuzatorului de stat. Emiterea unor astfel de indicații de către instanță ar reprezenta fixarea posibilității ei de a acționa de pe poziții acuzatoriale, ceea ce ar putea duce la încălcarea art. 6 CEDO. Or, renunțarea la învinuire este orientată, de fiecare dată, pe direcția favorabilă inculpatului, iar norma legislativă de renunțare la învinuire corespunde scopului procesului penal, în sensul ca nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată. În faza de judecată, acolo unde operează principiul contradictorialității care contribuie la stabilirea adevărului, acuzarea și apărarea se confruntă, făcând uz de orice metodă și mijloc prevăzut de lege pentru a demonstra poziția proprie și a răsturna, ca fiind lipsită de temei, poziția adversarului procesual. Totodată, dacă în urma cercetării judecătorești procurorul se convinge că probele administrate nu confirmă învinuirea adusă inculpatului la urmărirea penală, el este obligat să renunțe la învinuire. Renunțarea la învinuire include totalitatea acțiunilor procedurale care, în ansamblu, conduc la o direcție deosebită în activitatea procurorului, diametrală funcției acuzării realizate cu scopul reabilitării inculpatului. Respectiv, renunțarea motivată a procurorului la învinuire, însoțită după caz de pronunțarea unor sentințe de achitare sau de încetare a procesului, fără îndoială contribuie la realizarea scopurilor procedurii penale.

În altă ordine de idei, instanța menționează că prin ordonanța din 08 octombrie 2021, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Chirița Alexandru a renunțat parțial la învinuirea adusă inculpaților***** și *****și anume, în baza art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, deoarece faptele săvârșite de ei nu întrunesc elementele infracțiunii.

La acest capitol, instanța consideră imperios de a accentua prevederile pct. 4 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova Cu privire la unele chestiuni ce vizează participarea procurorului la judecarea cauzei penale, în care s-a indicat că, dacă în urma dezbaterilor judiciare procurorul se convinge că datele cercetării judiciare nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (5) CPP, el este obligat să renunțe, parțial sau integral la învinuire sau la unele capete de învinuire și să expună instanței de judecată motivele renunțării la aceasta printr-o ordonanță motivată. Renunțarea procurorului la învinuire atrage adoptarea de către instanța de judecată, după caz, a unei sentințe de achitare sau de încetare a procesului penal. De regulă, în cazul renunțului procurorului de la învinuire, în acest caz se va adopta o soluție de achitare. Însă, în cazul când au fost admise erori de drept la pornirea urmăririi penale, înaintării învinuirii sau a survenit prescripția tragerii la răspundere penală, pe care motiv se declară renunțul procurorului de la învinuire, instanța va adopta o sentință de încetare a procesului penal.

Concomitent, relevantă speței este și decizia Curții Constituționale din 23 ianuarie 2020 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 320 alineatele (1) și (5) din Codul de procedură penală (participarea procurorului la judecarea cauzei penale și renunțarea la învinuire), prin care Curtea stabilește, inter alia, la pct. 23, că ordonanța procurorului privind renunțarea la învinuire este pusă în discuție la ședința de judecată. Partea vătămată se poate pronunța pe marginea renunțării la învinuire. Instanței de judecată îi revine sarcina de a aprecia dacă au fost sau nu întrunite condițiile prevăzute de lege pentru renunțarea la învinuire. Mai mult, partea vătămată are dreptul de a contesta hotărârea instanței. Dreptul părții vătămate de acces liber la o instanță nu este îngrădit de prevederile criticate.

În baza celor enunțate, ținând cont de faptul că prin ordonanța din 08 octombrie 2021, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Chirița Alexandru a renunțat parțial la învinuire, reieșind din faptul că urmare a cercetării probatoriului administrat, nu s-a probat latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunilor incriminate lui***** și *****prevăzute la art. 27, 190 alin. (5) din Codul penal, instanța de judecată conchide că circumstanțele enunțate generează achitarea lui***** și *****în temeiul prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) al Codului de procedură penală, pe motiv că faptele acestora nu întrunesc elementele infracțiunii.

Cu referire la învinuirea înaintată inculpaților***** și *****în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, instanța de judecată, consideră că ultimii, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, urmează să fie achitați pentru comiterea infracțiunilor incriminate reieșind din considerentele enumerate infra, precum și ținând cont de totalitatea probelor examinate în ședința de judecată și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert lipsa obiectului material al infracțiunii și a laturii subiective a infracțiunii imputate inculpaților.

Instanța statuează, că în speță a studiat și analizat minuțios probele administrate la faza de urmărire penală și cercetate în cadrul ședinței de judecată și a ajuns la concluzia că de către organul de urmărire penală nu au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

În acest mod, instanța constată că, prin această infracțiune se atentează la obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 361 din Codul penal, care este format din relațiile sociale cu privire la circulația legală a documentelor oficiale, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, apărute împotriva confecționării, deținerii, vânzării sau folosirii unor asemenea entități.

Obiectul material al faptei infracționale îl reprezintă documentele oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații ori imprimarele ștampilele sau sigiliile false aparținând unor întreprinderi, instituții sau organizații (în ipoteza presupunând deținerea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații), iar în prezenta speță, potrivit acușării îl constituie declarația din numele cet. *****, potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său*****, de a da în ipotecă apartamentul *****, de pe str. *****, din mun. Chișinău, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, precum și contractul de fidejusiune cu nr. ***** din 18 februarie 2009 încheiat între ***** în calitate de fidejutor și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA, potrivit căruia ***** s-a obligat față de Bancă să execute integral obligațiile debitorului rezultate sau care vor rezulta din contractul de credit încheiat între *****și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA la 18 februarie 2009.

Cu referire la obiectul material al infracțiunii nominalizate, instanța concretizează că de către Plenul Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție în Decizia sa din 20 martie 2014 la examinarea recursului în interesul legii cu privire la determinarea modului unitar de interpretare și aplicare a prevederilor art. 361 alin. (1) din Codul penal, a subliniat că este necesar de analizat noțiunea de act (document) oficial, apelând la doctrina națională, la legislația atât națională, cât și cea internațională, constatările Curții în contextul recursului în interesul legii fiind obligatorii pentru instanțe și justițiabili în contextul aplicării legii penale.

Respectiv, din recomandarea Rec(2002)2 Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei, către Statele membre, privind accesul la documentele publice din 21 februarie 2002, se stipulează că, „documentele publice” semnifică toate informațiile înregistrate în orice formă, elaborate, primite sau deținute de autoritățile publice și care au legătură cu funcția administrativă, excepție făcând documentele care sunt în curs de pregătire.

La fel, termenul de „documente publice” reprezintă în sensul prezentei recomandări, toate informațiile fixate pe orice suport fizic într-o formă recuperabilă (texte scrise, înregistrate pe bandă sonoră sau audiovizuală, fotografii, email-uri, informații stocate pe suport electronic cum ar fi bazele de date electronice etc.), iar atât documentele produse de o autoritate, cât și documentele ce provin de la terți și care au fost primite de o autoritate publică, sunt acoperite de această definiție.

În sensul art. 6 al Legii RM privind accesul la informație nr. 182-XIV din 11 mai 2000, prin informații oficiale trebuie de înțeles toate informațiile aflate în posesia și la dispoziția furnizorilor de informații, care au fost elaborate, selectate, prelucrate, sistematizate și/sau adoptate de organe ori persoane oficiale sau puse la dispoziția lor în condițiile legii de către alți subiecți de drept și în sensul acestei legi, drept documente purtătoare de informații sânt considerate: 1) oricare din următoarele (sau o parte din acestea): a) orice hârtie sau alt material pe care există un înscris; b) o hartă, un plan, un desen, o fotografie; c) orice hârtie sau alt material pe care sunt marcaje, figuri, simboluri sau perforări care au un sens pentru persoanele calificate să le interpreteze; d) orice obiect sau material din care pot fi reproduse sunete, imagini sau înscrisuri cu sau fără ajutorul unui alt articol sau mecanism; e) orice alt înregistrator de informație apărut ca rezultat al progresului tehnic; 2) orice copie sau reproducere a purtătorilor de informații menționați la punctul 1) al prezentului alineat; 3) orice parte a unei copii sau reproduceri menționate la punctul 2) al prezentului alineat.

În corespundere cu aceste prevederi de drept, Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în Decizia sa în interesul legii, susține că astfel, se evidențiază concluzia că documentul oficial este acel document care emană de la o autoritate publică de orice nivel sau care provine de la un terț, dar primit de o autoritate și respectiv, sub forma documentului privat, este actul pus la dispoziția organelor sau persoanelor oficiale în condițiile legii de către alți subiecți de drept.

Astfel, în dependență de autorul documentului privat, ele pot fi documente private întocmite de persoane fizice sau documente private întocmite de persoane juridice de drept privat, fiind necesar de menționat că, în primul rând, documentele care emană de la particulari se consideră documente oficiale atunci când asemenea documente sunt supuse procedurii publice de autentificare a documentelor create, or tocmai această procedură conferă documentului un caracter oficial, adică un caracter de drept public, iar în al doilea rând, documentele care emană de la particulari se consideră documente oficiale atunci când asemenea documente sunt primite oficial de persoana juridică de drept public, după care se află la dispoziția acestei persoane în legătură cu soluționarea problemei reprezentând obiectul de referință al documentelor primite.

Deci, documentelor private li se recunoaște posibilitatea de a deveni documente oficiale, dar momentul convertirii documentelor private în documente oficiale este desemnat prin punerea acestuia la dispoziția organelor sau a persoanelor oficiale în condițiile legii, adică în concluzie, momentul înregistrării documentului privat de către organul sau persoana oficială este momentul convertirii documentului privat în document oficial.

Din aceste considerente, instanța susține că în speță nu a fost demonstrat timpul și modul în care actele invocate ca fiind pretins falsificate, ce au apărut de la persoane de drept privat, au fost convertite în documente oficiale, or acestea nu fost supuse procedurii publice de autentificare a documentelor create sau nu au fost primite oficial de persoana juridică de drept public, ce exclude prezența semnului obiectului material la caz.

În această ordine de idei, instanța menționează că, atât declarația din numele cet. *****, potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său*****, de a da în ipotecă

apartamentul *****, de pe str. *****, din mun. Chișinău, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, cât și contractul de fidejusiune cu nr. ***** din 18 februarie 2009 încheiat între ***** în calitate de fidejutor și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA, potrivit căruia ***** s-a obligat față de Bancă să execute integral obligațiile debitorului rezultate sau care vor rezulta din Contractul de credit încheiat între *****și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA la 18 februarie 2009, nu comportă caracteristicile documentelor oficiale.

Sub aspectul laturii obiective, aceasta se conturează prin fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiune, în speță fiind incriminată sub forma modalității de confecționare, deținere și folosire a documentelor oficiale false care acordă drepturi sau eliberează de obligații, la caz fiind evidențiate declarația din numele cet. *****, potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său*****, de a da în ipotecă apartamentul *****, de pe str. *****, din mun. Chișinău, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, precum și contractul de fidejusiune cu nr. ***** din 18 februarie 2009 încheiat între ***** în calitate de fidejutor și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA, potrivit căruia ***** s-a obligat față de Bancă să execute integral obligațiile debitorului rezultate sau care vor rezulta din Contractul de credit încheiat între *****și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA la 18 februarie 2009.

Având în vedere raportarea acțiunilor inculpaților la probele administrate și apreciate supra, instanța conchide că fapta inculpaților nu a fost demonstrată, în acest caz, fiind accentuat momentul de „confecționare a documentelor oficiale”, care potrivit doctrinei penale, presupune confecționarea documentului, nefiind acceptabilă situația în care are loc modificarea conținutului unui document autentic sau introducerea constatărilor și mențiunilor false în document, or altfel se va admite o interpretare extensiv defavorabilă, pentru că alte ipoteze, legiitorul în art. 361 din Codul penal nu a avut în vedere.

Respectiv, în acest caz, prin confecționare, potrivit definiției se presupune nemijlocit acțiunea de efectuare sau prelucrare a unui material (materie primă) sau a unui semifabricat pentru a obține un obiect unic.

La fel, după cum s-a observat just în literatura de specialitate, la falsul material se contraface documentul sau se modifică conținutul unui document autentic, însă la falsul intelectual se alterează substanța documentului (nu însuși documentul), întrucât sunt false numai constatările sau mențiunile din document și de aceea, în teoria dreptului penal se consemnează existența falsului material-intelectual, ca tip combinat de falsificare a documentelor, care împrumută caracteristici atât de la falsul material, cât și de la falsul intelectual. În acest mod, acuzarea nu a argumentat în ce mod a avut loc contrafacerea actelor de către inculpați.

În contextul celor enunțate se impune a fi specificat că, declarația părții vătămate ***** (*****) *****, autentificată notarial la 05 iunie 2008, este un act care confirmă voința ultimei prin exprimarea acordului la îndeplinirea anumitor acțiuni de către soțul său și anume de a ipoteca apartamentul 3, din str. *****, mun. Chișinău, iar prin

contractul de fidejusiune încheiat între ***** (*****), ***** și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA, conform prevederilor Codului civil în vigoare la momentul încheierii contractului nr. ***** din 18.02.2009, o parte (fidejutor) se obligă față de cealaltă parte (creditor) să execute integral sau parțial, gratuit sau oneros obligația debitorului. Or, fidejusiunea este o garanție personală și constă în angajamentul pe care și-l ia o persoană (fidejutor) față de creditor de a executa obligația debitorului principal în cazul în care acesta nu o va executa. Creditorul are astfel certitudinea că, dacă nu va putea recupera creanța de la debitor, se va putea îndrepta către bunurile și patrimoniul fidejutorului, persoana care a garantat pentru datornic Așadar, actele specificate se referă la voința liber exprimată de către părți, fiind încheiate între persoane private și neavând calitatea de acte oficiale, condiție obligatorie în cazul infracțiunii prevăzute de art. 361 din Codul penal. Prin urmare, instanța menționează că acuzatorul de stat nu a prezentat dovezi și argumente și nu a descris în actul de învinuire circumstanțe, din care să rezulte că aceste documente au fost adresate sau prezentate autorităților publice, sau au fost supuse procedurii de autentificare publică, ca în așa fel, acestea să devină documente oficiale.

Mai mult, instanța notează că, potrivit raportului de expertiză ***** din 08 septembrie 2015, efectuate în cadrul prezentei cauze penale, înscrisurile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și înscrisurile manuscrite (semnăturile) „*****” din contractul de fidejusiune nr. ***** din 18.02.2009 - executat pe 3 file, probabil, au fost executate de către ***** Înscrisurile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și înscrisurile manuscrite (semnăturile) „*****” din „Contractul de fidejusiune nr. *****” din 18.02.2009 - executate pe 3 file, nu au fost executate de ***** (*****), ***** dar de către o altă persoană. Înscrisurile manuscrite „*****” și semnătura în litigiu din „Declarația” din numele lui ***** din 05.06.2008 și înscrisurile manuscrite (semnăturile) „*****” din „Contractul de fidejusiune nr. *****” din 18.02.2009 - executate pe 3 file, nu au fost executate de ***** dar de către o altă persoană. (f.d. 110-119, vol. I)

Totodată, reieșind din raportul de expertiză judiciară nr. 463 din 28 iulie 2017, executate în cadrul dosarului civil nr. ***** s-a stabilit că, 1). Numele manuscris cu conținutul „*****” din Declarația din numele ***** datată cu 05.06.2008, autentificată și înregistrată cu ***** de către notarul ***** a fost executat de către ***** (*****), ***** a cărui modele de comparație au fost prezentate. De stabilit, dacă semnătura din numele ***** de la rubrica „Semnătura” din Declarația din numele ***** datată cu 05.06.2008, autentificată și înregistrată cu ***** de către notarul ***** a fost executată de către ***** (*****), ***** sau de către o altă persoană, nu a fost posibil. Vezi cauzele imposibilității în textul raportului la rubrica „Examen comparativ b.” 2). Semnătura din numele ***** de la rubrica „Semnătura persoanei care a solicitat actul notarial” de la fila ***** nr. de înregistrare ***** din Registrul actelor notariale AA ***** a notarului ***** a fost executată de către însăși ***** (*****), ***** a cărui modele de comparație au fost prezentate. La rubrica „Semnătura persoanei care a solicitat actul notarial”, fila

***** nr. de înregistrare *****din Registrul actelor notariale AA *****a notarului ***** – careva text manuscris nu se conține. (f.d. 69-83, vol. II)

Astfel, instanța reține că expunerile din raportul de expertiză ***** din 08 septembrie 2015, efectuate în cadrul prezentei cauze penale și rezultatele din raportul de expertiză judiciară nr. 463 din 28 iulie 2017, realizate în cadrul dosarului civil nr. *****, se contrazic și conțin concluzii contrapuse care nu pot fi apreciate ca veridice de către instanța de judecată, nu pot fi considerate ca fiind admisibile în speță și nu pot sta la baza pronunțării sentinței în acest sens. Prin urmare, nici raportul de expertiză ***** din 08 septembrie 2015 și nici raportul de expertiză judiciară nr. 463 din 28 iulie 2017, nu pot fi administrate în calitate de probe pertinente, concludente și utile în cazul în speță.

Reieșind din prevederile art. 158 alin. (6) al Codului de procedură penală, raportul de expertiză nu este obligatoriu pentru instanța judecătorească și se apreciază conform art. 130. Respingerea lui însă trebuie să fie motivată.

Articolul 130 din Codul de procedură penală prevede că, (1) Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. (2) Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. (3) Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei. (4) Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. (5) Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

Cu referire la latura subiectivă se remarcă că infracțiunea incriminată este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (dolus ex re), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept analizate supra, denotă lipsa unei intenții directe la săvârșirea faptei prejudiciabile prin acțiunile inculpaților***** și *****

Subsecvent, instanța mai precizează, că vinovăția este o trăsătură de ordin subiectiv personal, a cărei existență poate fi constatată în privința unei persoane, ori în vederea constatării aspectului subiectiv trebuie să se examineze atitudinea psihică potrivit regulilor generale privitoare la vinovăție.

În altă ordine de idei, instanța constată că de către organul de urmărire penală a fost omisă argumentarea încadrării juridice a acțiunilor inculpaților sub formă de concurs de infracțiuni, în condițiile în care, rechizitoriul denotă la incriminarea infracțiunii de escrocherie, că inculpații ar fi operat anume prin confecționarea acestor acte pretins false.

Astfel, instanța mai consideră că declarația notarială și contractul de fidejusiune, în cazul confecționării lor false, ar fi putut apărea ca obiect material al infracțiunii prevăzute de art. 361 din Codul penal, în cazul în care este eliberat sau prezentat la o autoritate publică, și care acordă drepturi sau eliberează de obligații, însă nu și în cazul în care prin acțiunile făptuitorului de confecționare a pretinsului document oficial fals, s-ar fi urmărit

exclusiv scopul dobândirii mijloacelor bănești ale altei persoane, la caz a lui *****, ce impunea calificarea doar în baza art. 190 din Codul penal, fără o încadrare suplimentară în baza unei alte norme penale, precum art. 361 din cod, deoarece într-o astfel de ipoteză, confecționarea documentului fals va constitui o pregătire la comiterea escrocheriei.

Această poziție este acceptată și de doctrina penală, cât și de Curtea Supremă de Justiție, care a opinat pentru o idee similară în Decizia sa din 20 martie 2014 la examinarea recursului în interesul legii cu privire la determinarea modului unitar de interpretare și aplicare a prevederilor art. 361 alin. (1) din Codul penal, în care a exclus încadrarea juridică conform ultimei norme penale, a faptului confecționării unui certificat de salariu fals, cu scopul de a dobândi un credit în condiții avantajoase, în acest caz, fiind incidentă doar calificarea conform art. 238 din Codul penal.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpaților, ale părții vătămate și ale martorilor în fața instanței, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța constată că faptele incriminate în rechizitoriu în baza art. 361 din Codul penal, nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate sub aspectul semnelor obiectului material, al faptei de confecționare a documentului oficial, precum și respectiv vinovăția manifestată prin intenția directă.

Din punct de vedere al calității de subiect al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 și în acest caz, ***** și ***** întrunesc semnele subiecților infracțiunii incriminate, la momentul săvârșirii infracțiunilor având vârsta împlinită și fiind persoane responsabile.

De asemenea, pe întreg parcursul procesului penal, instanța reține că inculpații au oferit declarații, menținând poziția sa de nevinovăție, au relatat aceleași versiuni, care, de către organul de urmărire penală nu au fost investigate sub toate aspectele, obiectiv și răsturnate prin probe incontestabile.

Or, instanța susține în acest caz că declarațiile inculpaților denotă un caracter veridic, în lipsa altor probe contrare, ori veridicitatea este însușirea, caracterul a ceea ce este cert, adică ceea ce este conform cu adevărul, real și poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanță cu realitatea pe care o probează această informație.

De altfel, instanța afirmă că aprecierea unor declarații ale unui acuzat în cadrul unui proces penal reprezintă o importanță deosebită, ori dintr-un punct de vedere, cel puțin teoretic, declarațiile inculpatului, în măsura în care sunt sincere, sunt importante pentru organele judiciare, deoarece numai el cunoaște cel mai bine împrejurările legate de infracțiune și numai el poate furniza informații cunoscute.

Subsecvent, declarațiile inculpaților coroborează cu declarațiile martorilor, care diferă de cele ale părții vătămate, ultima fiind vădit o persoană firesc interesată în acuzarea inculpaților, manifestând astfel un subiectivism de apărare, fiind fosta soție a inculpatului*****. Or, în declarațiile inculpaților nu se expun circumstanțe contradictorii în esența lor și diferențiază doar sub aspectul modului de percepție a informației de

fiecare persoană în dependență de personalitatea sa și modul de recepționare a informației.

Astfel, instanța stabilește că acuzarea nu a prezentat nici o probă pertinentă, concludentă și verosimilă ce ar demonstra pe de o parte latura obiectivă comisă de inculpați prin confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, iar pe de altă parte latura subiectivă prin existența unei intenții directe la săvârșirea infracțiunilor.

Pe cale de consecință, instanța constată că învinuirea adusă de către acuzatorul de stat în baza art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal este una iluzorie, procurorul eșuând în a prezenta probe credibile, apte de a sta la baza unei sentințe de condamnare și care ar răsturna prezumția de nevinovăție a inculpaților, iar în acest mod, instanța susține inexistența elementelor infracțiunilor incriminate inculpaților***** și *****astfel cum rezultă din probele administrate și apreciate de instanță.

Prin urmare se impune achitarea inculpaților***** și *****deoarece în acțiunile acestora lipsesc elementele infracțiunii incriminate acestora în temeiul art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, fiind sesizate incertitudini și imprecizii esențiale, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate doar în favoarea inculpaților.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

Reieșind din prevederile art. 161-162, art. 385 alin. (1) pct. 13, art. 397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictelor.

La caz, instanța de judecată reține că, prin ordonanța procurorului din 13 martie 2014 (f.d. 15, vol. I) și prin încheierea judecătorului de instrucție din 13 martie 2014, s-a dispus ridicarea de la notarul public ***** a declarației în original din numele lui ***** din 05.06.2008. (f.d. 17, vol. I) Totodată, prin ordonanța procurorului din 09 aprilie 2014 (f.d. 23, vol. I) și prin încheierea judecătorului de instrucție din 11 aprilie 2014, s-a dispus ridicarea de la Filiala nr. 7 a BC „Mobiasbancă” SA a originalului contractului de fidejusiune nr. ***** din 18.02.2009 din numele cet. ***** (f.d. 25, vol. I)

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, documentele care constituie corpuri delictelor rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate și obiectele ridicate de organul de urmărire penală, iar din conținutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adevărate circumstanțe care au importanță pentru cauză.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, la materialele cauzei penale mijloacele materiale de probă se păstrează în copii și în original, păstrarea cărora este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept constatate în cadrul ședinței de judecată și nu a fost solicitată restituirea acestora.

Astfel în urma celor expuse, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța de judecată concluzionează că mijloacele materiale de probă și documentele recunoscute oficiale în acest sens, enunțate supra, care se păstrează la materialele cauzei penale, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Referitor la acțiunea civilă, instanța atestă că, potrivit ordonanței de recunoaștere în calitate de parte vătămată din 13 ianuarie 2016, ***** a fost recunoscută în calitate de parte vătămată, iar prin ordonanța din 21 iunie 2017, ***** a fost recunoscută în calitate de parte civilă în cadrul procesului penal (f.d. 126, 238 vol. I). Totodată, la 21 iunie 2017 partea vătămată ***** a înaintat acțiune civilă privind încasarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, prin care a solicitat încasarea de la***** a prejudiciului material în mărime de 200 000 lei (f.d. 240, vol. I).

În conformitate cu prevederile art. 387 alin. (2) pct. 1) din Codul de procedură penală și reieșind din prevederile pct. 15 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 5 din 19.06.2006 Privind sentința judecătorească, se reține că, în cazul când se adoptă o sentință de achitare, instanța respinge acțiunea civilă dacă nu s-a constatat existența faptei infracționale incriminate.

Prin urmare, ținând cont de faptul că, înclinații inculpații***** și *****urmează a fi achitați, din motiv că în acțiunile acestora nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, acțiunea civilă înaintată de partea ***** , urmează a fi respinsă.

Corpurile delictelor, la cauza penală nu au fost anexate.

Potrivit materialelor cauzei penale, în cauza penală examinată *cheltuieli judiciare* nu au fost suportate.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 162 alin. (1), art. 341, art. 384, art. 390 alin. (1) pct.1), art. 392-394, art. 396 al Codului de procedură penală, instanța de judecată, -

H O T Ă R Ă Ș T E:

***** , învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5) și art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, se achită din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunii.

***** , învinuită de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5) și art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, se achită din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunii.

Documentele: - declarația din numele cet. ***** , potrivit căreia numita ar fi dat acordul soțului său***** , de a da în ipotecă apartamentul ***** , de pe str. ***** , din mun. Chișinău, inclusiv cu dreptul de a încheia contractul de ipotecă, în scopul de a garanta executarea oricăror obligații stabilite, autentificată de notarul *****la 05 iunie 2008 și înregistrată cu *****; - contractul de fidejusiune cu nr. ***** din 18 februarie

2009 încheiat între ***** în calitate de fidejutor și BC „Mobiasbancă-Gropue Societe Generale” SA, care se află în dosarul penal, urmează a fi păstrate la materialele cauzei pe toată perioada păstrării sale.

Sentiința cu drept de apel, la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

**Președintele ședinței,
judecător
Sîrbu**

Victor